

8. LAODICEA LEHETŐSÉGEI

Jel. 3,18-22.

I. Az Isten által felkínált segítség

Jézusnak, Laodiceához intézett tanácsa az, hogy „végy tőlem”. Ez viszont nem azt jelenti, hogy valamilyen üzleti megoldást kínál és ajánl fel, nem valamilyen ellenérték fejében kínálja azokat, amiket felsorol. Ő ingyen akarja adni ezeket is, mint minden kegyelmi ajándékát: *„mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen”* (Ésa. 55,1.). Mi egyébként sem tudnánk Jézusnak adni semmit sem, hiszen mindenünk az Ő tulajdona, még saját lényünk is: *„nem a magatokéi vagytok... Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi”* (1Kor. 6,19/b-20.). A „végy tőlem” egyszerűen csak azt jelenti, hogy „vedd el tőlem”, fogadd el azt, amit adni akarok.

Jézus az első ajánlatában azt kínálja: *„Végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy”* (18. vers). Ez a jelképes arany a hitet jelenti, és Jézus azért kínálja, mert Laodicea ebben a vonatkozásban, vagyis a hitében szegény. Mert azt akarja, hogy *„gazdagok legyenek hitben”* (Jak. 2,5.). Mert *„a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aragnál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtsák a Jézus Krisztus megjelenésekor”* (1Pét. 1,7.). Viszont a hit is csak cselekedetekkel párosulva tud értékes lenni, mert *„a hit, ha cselekedetei nincsenek, megholt önmagában”* (Jak. 2,17.). Az arany által jelképezett hit tehát csak *„a szeretet által munkálkodó hit”* lehet (Gal. 5,6.). Jézus azt akarja, hogy *„legyetek gazdagok a jó cselekedetekben”* (1Tim. 6,18.). Jézus azonban nem nyers aranyat kínál Laodiceának, hanem tűzben megtisztított, és megpróbált aranyat. A tűz, az Isten által megengedett megpróbáltatásokat jelképezi. Péter ezért írja a gyülekezeteknek azt, hogy: *„Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek”* (1Pét. 4,12.). Isten már Ésaiaison keresztül is azt üzenté Jákób házának, hogy *„megtisztítottalak, de nem úgy, mint ezüstöt, megpróbáltalak a nyomor kemencéjében”* (Ésa. 48,10.).

„Isten népének a megtisztítása nem mehet végbe szenvedések nélkül. Isten megengedi a szenvedés lángját, hogy az megeméssze a salakot, elkülönítse az értéktelen anyagot az értékestől, hogy a tiszta anyag felragyoghasson. Ő egyik tűz után a másikon vezet keresztül, így próbálja ki valódi értékünket.” (EGW: 3Test. 85.)

Tűz által, a salaktól akar megtisztítani bennünket Jézus. Salaknak mondható minden, ami emberi, minden, amiben önzés van. Salak minden, ami akadályoz, hogy feltétel nélkül bízunk Istenben és ígéreteiben. Tűzben megpróbált arannyal pedig csak azok rendelkeznek:

- Akik tudnak másokért élni és ez örömet jelent számukra,
- Akik feltétlen bizalommal tudják elfogadni Istentől mindazt, amit Ő megenged az életükben,
- Akik feltétlen hittel tudnak belekapaszkodni Isten ígéreteibe akkor is, ha a körülmények látszólag nem a hitüket igazolják,
- Akik feltétlen bizalommal igénybe tudják venni azokat a lehetőségeket, amiket ígérete szerint rendelkezésükre bocsátott Jézus.

Győzelemre viszont csak azok juthatnak el, akik engedik, hogy Isten munkálja bennünk ezt a hitet.

Jézus második tanácsa az Laodiceának az, hogy *„végy tőlem... fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága”* (18. vers). A „mezítelenség”, a bűn világába beleszületett ember belső megromlott lelki állapotát jelképezi. Utalás ez arra, hogy ezt az állapotunkat Isten úgy ismeri és látja, mintha meztelenen állnánk előtte. Mert *„nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk”* (Zsid. 4,12-13.).

Az ember mindent megtesz, hogy ezt a lelki mezítelenségét eltakarja, befedje, hogy lehetőleg az Isten se lássa ezt a belső mezítelenséget. Ádám és Éva fügefalevéllel próbálkoztak. Ez azonban csak arra volt alkalmas, hogy egymás előtt takarják el mezítelenségüket. Amikor viszont az Isten megjelent, ez a megoldás nem rejtette el a mezítelenségüket. *„Szóltá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy? És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy meztelen vagyok, és elrejtézém”* (1Móz. 3,9-10.). Ekkor Isten egy másik öltözetről gondoskodott részünkre. *„És csinált az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltözteté őket”* (1Móz. 3,21.).

Ádám utódai, Édentől fogva próbálják a mezítelenségüket egyéni módon elrejtetni, most is megpróbálnak saját ruháikba öltözni. Pál szerint ezt úgy próbálják kivitelezni, hogy *„az ő tulajdon igazságukat igyekeznek érvényesíteni”* (Róm. 10,3.), vagyis minden élethelyzetben megpróbálják igaznak beállítani magukat. Egymás előtt mi is képesek vagyunk eredményesen takargatni a lelki mezítelenségünk rútságát. Az Isten előtt azonban, az általa biztosított ruha nélkül is csak mezítelenségünk tudatában állhatunk meg. Jézus a királyi menyegzőről szóló példázatában szemléltette ezt: *„Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, látott ott egy embert, akinek nem volt menyegzői ruhája. És monda néki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Az pedig hallgatott.”* (Mt. 22,11-12.). Isten ugyanis a magunk készítette ruháinkban *„felöltözötten is mezteleneknek talál”* (2Kor. 5,3.) bennünket. Csak akkor nem látszunk meztelennek, ha a mennyei ruhát öltöttük fel, amit Jézus kínál Laodiceának. Egyedül ez a fehér ruha képes eltakarni Isten és ember előtt a lelki mezítelenségünk minden tisztátalanságát.

A „*fehér ruha a szentek igazságos cselekedeteit*” (19,8/b.) jelképezi. Ezek a cselekedetek viszont, amelyek fehér ruhaként fedeznek be, nem a mi saját cselekedeteink, hanem Jézustól kapjuk ajándékba. Ezért is mondja Jézus azt, hogy „*végý tőlem... fehér ruhákat*” (18.vers). Később pedig azt olvashatjuk erről a ruháról, hogy „*adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gylcsba*” (19,8/a.).

Láthatjuk, hogy ez a fehér ruha nem a mi saját igazságunk ruhája, hanem Jézus Krisztus bűn nélküli, tiszta és igaz életét jelképezi. Ezt az életét nekünk akarja adni, hogy az Ő igaz és tiszta életébe öltözve állhassunk meg Isten előtt. Ez az egyetlen lehetőség arra, hogy Isten előtt állva, ne érezzük mezítelennek magunkat. Krisztus életébe öltözötten a lelki mezítelenségünket fedezhetjük el, „*ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága*” (18. vers).

Ebben a ruhában mi sem érezzük a mezítelenségünket, és Isten sem lát mezítelennek bennünket. Krisztus igazsága azonban nemcsak jogilag oldja meg problémánkat, hanem belső lényünkben is eredményez egy változást.

„*Krisztus igazsága nem olyan köpeny, amellyel eltakarhatók a meg nem vallott, és el nem hagyott bűnök.*” (EGW: JÉ 466,5.)

Felmerül azonban annak a kérdése, hogyan lehet ezt Jézustól elvenni? Az alábbi táblázatban tekinthetjük át, hogy hányféle módon és alkalommal lehetséges ez.

Bűnbánat	Minden alkalommal, amikor őszinte bűnbánattal igényeljük Krisztus kegyelmét. Mert „ <i>ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól</i> ” (1Ján. 1,9.)
Keresztség	„ <i>Mert akik Krisztusban keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel.</i> ” (Gal. 3,27.)
Úrvacsora	„ <i>Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta.</i> ” (Ján. 13,10.)

Laodiceáról azt mondja Jézus, hogy vak, és ezért hangzik el a következő tanács: „*szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss*” (18. vers). Ez a vakság leginkább abban nyilvánul meg, hogy nem tudja, nem látja saját állapotát. Ugyanis ha valaki hosszú időn keresztül többet gondol magáról, akkor egy idő után már nem képes önmagát olyannak látni, mint amilyen valójában. A sokáig tartó önteltség Laodiceában is megrontotta az egészséges önértékelést. Lelki vakságuk miatt már nem tudnak különbséget tenni a jó és a rossz között. Ez úgy szokott bekövetkezni, hogy a Jézussal való találkozás előkészületei helyett inkább a világgal való tartás, a világ követése kerül előtérbe. Ezért egy idő után már úgy cselekszik a rosszat, mintha abban semmi rossz sem lenne.

A lelki vakság eredményezi azt is, hogy nem tudnak különbséget tenni igazság és hamisság között. A Biblia tiszta igazságai helyett a legképtelenebb hamis tanítások kapnak lábra: Jézus főpapi szolgálataival kapcsolatban, Jézus emberi természetével

kapcsolatban, de még a gyakorlati keresztény élettel kapcsolatban is. Az emberi bölcselkedés egyre gyakrabban igényel elsőbbséget Isten Igéjével szemben.

Laodicea lelki vakságának egyetlen ellenszere a Jézus által felajánlott „szemgyógyító ír”. A „szemgyógyító ír” a Szentlélek gyógyító és újjáteremtő hatalmát jelképezi. A Szentlélek, mint kenet, megnyitja a szemeket, ezért ha „néktek kenetek van a Szenttől, akkor mindent tudtok” (1Jn. 2,20.). Ez a Jézus által felajánlott „szemgyógyító ír” arra szolgál, hogy „megnyissad szemeiket, hogy setéségből világosságra, és Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek” (Csel. 26,18.). Aki ezzel a kenettel bír, az a tiszta igazság birtokosává válik, „És az a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az, és nem hazugság, és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok Őbenne” (1Jn. 2,27.). „A Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket” (Jn. 14,26.).

Ezért nem szabad „Sohasem a Bibliát ima nélkül tanulmányozni. Egyedül a Szentlélek vésheti be nekünk a könnyen érthető részek fontosságát, vagy tarthat vissza bennünket a nehezen érthető igazságok összezavarásától vagy elcsavarásától.” (EGW: NK 533,3.)

A Szentlélek kenete segíthet abban is, hogy a saját nyomorult állapotunkat úgy lássuk, amilyen az a valóságban. Mert amikor a Szentlélek bennünk munkálkodik, akkor az „megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében” (Jn. 16,8.). Ennek eredményeként döbben rá az ember arra, hogy milyen a valóságban, ettől kezdve tudja önmagát úgy látni, ahogyan Isten látja. Dávid ezt a felismerését énekeli meg az 51. zsoltárban: „Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog” (Zsolt. 51,5-6.). Jézus úgy összegzi a Szentlélek munkájának bennünk elért eredményét, „hogyan láss” (18/b. vers).

Mivel sokan egyetemes állapotnak tekintik a Laodiceáról szóló negatív jellemzést, ezért felvetődik az a kérdés, hogy vajon Laodiceában senki sem rendelkezik ezekkel a felkínált ajándékokkal? Ha a laodiceai állapotot - a langymelegséget - mindenkire kell alkalmazni, akkor azt kell mondani, hogy nem rendelkezik vele senki. Ez azonban azt jelentené, hogy akkor Laodiceában nincs egyetlen üdvözülendő sem, mert a langymeleg Jézus kiköpi a szájából, azoknak imádságát nem közvetíti az Atyához.

Van azonban több szempont is, ami az előbbi feltételezést érvényteleníti. Mindenekelőtt a győzőknek adott ígéretet kell megemlíteni, ami azon a tényen alapul, hogy nem mindenki langymeleg, hiszen voltak, vannak és lesznek győzők Laodiceában. Másrészt viszont a Dániel könyvében kijelentett részleges feltámadás ténye a legdöntőbb bizonyítéka annak, hogy a Jézus által felkínált kegyelmi ajándékok elérhető közelségben voltak és vannak sokak életében. (lásd: Dán. 17. tanulmány IV. pontját)

II. Jézus személyes fáradozása Laodiceáért

Az üzenetből az derül ki, hogy Jézus feddése, fenyegetése személyekhez szól, és személyekre szabott: *„akiket én szeretek”* (19/a vers). Ebben a versben azt ismerhetjük meg, hogy miként fáradozik Jézus Laodiceán belül az övéiért. Jézus mentő szándéka először feddésben nyilatkozik meg. Feddés alatt az egyes ember lelkiismeretére gyakorolt meggyőző szándékú isteni befolyást kell érteni. Jézus azt szeretné, ha úgy ismernénk és látnánk bűneinket, mint ahogy Ő látja. Szeretné, ha nem mentetgetnénk és nem ápolgatnánk azokat.

Ha viszont a feddés nem hoz eredményt, akkor a földi szülőkhöz hasonlóan a fenyegetés következik, *„megfeddem és megfenyítem”* (19. vers). *„Mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad. Ha a fenyegetést elszenveditek, akkor veletek úgy bánt az Isten, mint fiaival”* (Zsid. 12,5-11.). Jézus a feddést és a fenyegetést nem büntetésként szánja Laodiceának. Ezek kimondottan nevelő szándékú eszközök az Ő kezében. A cél az, hogy *„légy buzgóságos és térj meg”* (19. vers). Ezekben a nevelő célzatú eszközökben Jézus az aggódó és féltő szeretetét nyilatkoztatja meg.

Itt azt is szeretné megértetni Laodiceával, hogy a bűnbánat és a megtérés nem lehet tömegmozgalom jellegű. A megtérésre hívás csak személyes üzenet lehet, az egyes ember szívét kell érintenie, megtérni csak az egyén tud. A Biblia evangéliumi üzenete mindenhol azt mondja el, hogy Jézus nem tömegeket, nem is a gyülekezetet, hanem az egyes embereket akarja üdvösségre vezetni, ha *„valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”* (Jn. 3,16.). Történhetnek ugyan tömeges megtérések, de a megtérések a tömegben is csak az egyének szabad akaratú döntései alapján valósulnak meg.

A laodiceai állapotból való megmenekülés feltételeként azonban nem az egyház elhagyását, nem a Laodiceából való kijövetelt írja elő, és jelöli meg Jézus, hanem azt, hogy *„légy buzgóságos és térj meg”*. Nincs összhangban a Szentírással az a fajta elgondolás, hogy Isten gyermekeinek nagyobb esélye van az üdvösségre akkor, ha elmenekülnek a kellemetlen környezetből. Jézusnak a konkolyról szóló példázata egyértelműen azt tanítja, hogy a kétfajta növénynek együtt kell növekedni: *„hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő, az aratásig”* (Mt. 13,30/a.). Isten kíváncsi tehát csak az, hogy bár ilyen körülmények között kell élni, de *„teremjetekei azért megtéréshez méltó gyümölcsöket”* (Lk. 3,8.).

„'Vegyétek eszetekbe a mező liliomait' – mondta Jézus –, 'mimódon növekednek.' A sötét, hideg földből vagy a folyók medrének iszapjából búznak elő, bimbóznak és illatoznak. Ki gondolna erre a pompára, amikor a liliom durva, barna hagymáját látja? Ha azonban az Isten által beletáplált élete az eső és a napfény hatására feltárul, akkor megcsodáljuk bájos szépségét. Hasonlóan tárul ki Isten élete minden emberi lélekben is, aki magát a kegyelem munkájának átadja, amely áldásával éppúgy szétárad, mint az eső

és napfény a természetben. Isten szava alkotta a virágokat; ez az ige kelti életre benned is Lelkének szépségeit.” (EGW: GHB 99,2)

A 20. versben említett „ajtó” (20. vers), amin Jézus szeretne belépni, az ember szívének ajtaját jelképezi. Ezt az ajtót minden ember a saját akarata szerint nyithatja ki, vagy tarthatja zárva Jézus előtt.

„Jézus arra vár, hogy megnyissák előtte az ajtót, hogy beléphessen, hogy szívünkbe áraszhassa szeretetének melegét, jóságát, gyengéd részvétét: azért, hogy a hívő ember minden emberi kapcsolatban az Üdvözítőt tárja a világ elé.” (EGW: BT Lelkészek részére 148,1)

Ennek ellenére sokan mégsem nyitják meg szívük ajtaját. Általában két dolog gátolja az embereket ennek megtételében:

„Sokak szívének ajtaja előtt fel volt halmozva mindenféle szenny, annyira, hogy az ajtót egyáltalán nem tudták kinyitni. Egyeseknek nehézségeik voltak testvéreikkel, amit az útból el kellett távolítaniuk. Másoknak rossz szokásokat és az önzést kellett félretenni, mielőtt az ajtót kinyithatnák. Egyes szívek ajtaját a világ szelleme is elzárja. Mindezeket a szennyeket először félre kell tenni, mielőtt az ajtót kinyithatnánk, hogy Krisztust szívünkbe fogadhassuk.” (EGW: 1Schatzk. 37,2.)

„Sokan azonban vonakodnak Őt elfogadni. A Szentlélek arra vár, hogy a szívek megpuhuljanak és alkalmazkodjanak, de az emberek nem akarják felnyitni a Megváltó előtt ezt az ajtót, mert attól félnek, hogy valami lehetetlenséget talál kívánni tőlük. Így történik meg, hogy a Názáreti Jézus elhalad a szív ajtaja előtt. Óh, milyen szívesen részeltethetné őket kegyelmének gazdag áldásaiban: ők azonban vonakodnak elfogadni azokat. Mily rettenetes dolog Krisztust az ő saját templomából kirekeszteni! És mily felbecsülhetetlen veszteség az a gyülekezet számára is.” (EGW: Vegy. BT 182,1)

Jézus különböző módon kopogtat a szívek ajtaján. *„Minden figyelmeztetés, feddés, kérlelés Isten Igéjében vagy követéinek ajkán, zörgetést jelent a szív ajtaján.”* (EGW: JÉ 415,1.) Fel kell ismernünk a világban beteljesedő eseményekben is Jézus kopogtatását, amikkel a figyelmünket szeretné felébreszteni.

Ez a vers mindenkit egy őszinte önvizsgálatra kell, hogy készítsen. Vajon milyen a kapcsolatod Jézussal? Beengedted már Őt, vagy még mindig kívül állva zörget a szíved előtt? Vajon meg tudod hallani Jézus kopogtatását? Mert *„akinek van füle, hallja, mit mond a lélek”* (22. vers). Miről tesz bizonyosságot az életed, a cselekedeteid? Mi az, ami esetleg akadályoz a szíved ajtajának megnyitásában?

III. Laodiceának adott ígérek

Az első ígéret azoknak szól, akik meghallják Jézus szavát, és megnyitják előtte szívük ajtaját. *„Ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem”* (20/b.).

Kevés olyan cselekmény van a világon, amely jobban kifejezné a barátságot és a közösségérzést, mint amikor meghívom a vendégemet, hogy együtt vacsoráljunk. Vajon te is ilyen kedves meghívott vendégnek tekinted Jézust az életed programjában? Ez az ígéret nem csak arról szól, hogy mi kedves vendégként fogadjuk Jézus, aki *„velünk vacsorál”,* hanem arról is említést tesz, hogy a vacsorát, a megvendéglést, a baráti közösségvállalást Jézus is szeretné viszonzni, *„és ő én velem”.* Az ígéretnek ez a része arra az eseményre történő utalás, amikor az üdvözültek, vagyis a győztesek Jézusnak ama nagy vacsoráján vehetnek részt. *„Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak”* (19,9.). *„Hogy egyetek és igyatok az én asztalomon, az én országomban”* (Lk. 22,30/a.). Ez a kijelentés arra akar rávezetni bennünket, hogy győzővé válni, csak Jézussal közösségben, a Jézussal való együttélésben lehet.

A győzőknek szóló ígéret több dolgot is megismertet velünk. Ebből az ígéretből tudhatjuk meg, hogy Jézus egymás után két királyiszékekben gyakorol uralkodó hatalmat. Győzelme jutalmaként az Atya jobbjára ülhetett, az Atya királyiszékebe: *„aki a mennyei Felség királyi székének jobbjára ült”* (Zsid. 8,1-2.). *„Amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbjára a mennyekben”* (Eféz.1,20.). De el fog jönni az az idő is, amikor Jézus a saját királyi székébe ül át, és uralkodik, mint királyok Királya és uraknak Ura.

„Mikor pedig eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és Ővele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszékébe” (Mt. 25,31.).

A Jézussal való együtt-uralkodás több változatban is megtalálható a Szentírás ígéretei között. Azzal kezdődik, hogy az ezer éves időszak alatt, miközben a megváltottak ítéletet tartanak a gonosz emberek és angyalok felett, akkor mint királyok és papok teszik ezt. A megváltottak seregéről János azt írja, hogy *„tett minket királyokká és papokká”* (1,6.). Máshol pedig azt olvashatjuk: *„Én adok néktek országot, miként az én Atyám adott nekem, hogy... üljete királyi székeken, ítélvén az Izráelnek tizenkét nemzetségét”* (Lk. 22,29-30.). Az uralkodásnak ez a formája csak ezer évig fog tartani: *„uralkodnak ő vele ezer esztendeig”* (20,6.).

A Jézussal való uralkodás másik formája viszont már az egész örökkévalóságra kihat. *„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem”* (21/a. vers). *„Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének”* (Dán. 7,27/a.).

A Jézussal való uralkodásnak van azonban egy harmadik formája is, ennek ígérete viszont csak a végidőben élő szenteknek, a 144.000-nek adatot, akik *„követik a Bárányt, valahová megy”* (14,4.). Mivel Laodicea győzői a végidőben élő megváltottak, ezért a nekik adott ígéret is ezzel az uralkodással van kapcsolatban. Eszerint Jézus az egész örökkévalóságon át megosztja velünk uralkodásának örömeit és dicsőségét.